

Φεβρουάριος
2025

ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΟΥ 1^{ΟΥ} ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΛΑΥΡΙΟΥ

ΦΥΛΛΟ 1

Σχολική εφημερίδα

Μια παραδοσιακή εφημερίδα στην εποχή του ChatGPT

(Από τη συντακτική ομάδα)

Μια ακόμα σχολική εφημερίδα. Και μάλιστα έντυπη. Κάπως μας φάνηκε αυτό. Αυτό το «έντυπη» μας παίδεψε. Γιατί ηλεκτρονική εφημερίδα έχουμε. Την προωθούμε, την ανεβάζουμε στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Όμως, αυτή την έντυπη εφημερίδα μας ποιος θα τη διαβάσει; Και γιατί να τη διαβάσει; Δεν είμαστε και δημοσιογράφοι επιπέδου. Κι αν μας λείπει η διευθύντρια «εκκολαπτόμενους». (Άκου εκκολαπτόμενους! Τι λέξη κι αυτή!). Προβληματιστήκαμε, απογοητευτήκαμε, δυσκολευτήκαμε, αλλά το αποφασίσαμε. Κι αφού το αποφασίσαμε, είπαμε να βάλουμε τις σκέψεις μας στο κουτί του ChatGPT, να δώσουμε και την εντολή στο Chatbot να φτιάξει μία εικόνα και να οι δύο εκδοχές που μας έφτιαξε.

Σας προκαλούμε να μαντέψετε τις σκέψεις μας, αν και μάλλον καλύτερα να διαβάσετε τι γράψαμε. Στην εφημερίδα που κρατάτε στα χέρια σας θα βρείτε πολλά θέματα που μας απασχολούν, αλλά και εργασίες, επισκέψεις, κριτικές, εικόνες, φωτογραφίες. Το ChatGPT δεν τα πάει και τόσο καλά με τα ελληνικά ή εμείς δεν ξέρουμε να το κατευθύνουμε σωστά. Προς το παρόν!

Η συντακτική ομάδα αποτελείται από τους/τις μαθητές/τριες: Ουρανία Κονσολάκη, Χρήστος Μητρογιάννης,
Θεοδώρα Τερνιώτη, Ιόλη Φωτιάδη

Κύριο άρθρο

Υπουργοί Παιδείας για ένα μήνα

Γράφουν οι μαθητές/τριες της Β' τάξης: Δημήτρης Μητρογιάννης, Χρήστος Μητρογιάννης, Ιωάννα Λαμπροθανάση, Κατερίνα Μιχαλοπούλου

Υπουργοί
παιδείας για
1 μήνα

1^η αλλαγή

Νέο ωράριο λειτουργίας σχολείων

Αρχικά μια σημαντική απόφαση που αφορά το νέο ωράριο λειτουργίας στο σχολείο είναι να ξεκινά στις 9:00 πμ και η ολοκλήρωση του προγράμματος θα εκτελείται μεταξύ 2-2:50μμ. Έρευνες έχουν αποδείξει ότι αυτή είναι μια πιο ευνοϊκή ώρα έναρξης η οποία συμβάλλει στην βελτίωση της συγκέντρωσης και της απόδοσης των μαθητών. Με την αλλαγή αυτή στόχος μας είναι να προσφέρουμε στους μαθητές περισσότερο χρόνο για τον ύπνο τους καθώς και να μειώσουμε την πίεση που νιώθουν στο πρωινό ξύπνημα.

2^η αλλαγή

Ενίσχυση της αυτονομίας των μαθητών στην εκπαίδευση

Στην συνέχεια, οι μαθητές πλέον θα έχουν την δυνατότητα να επιλέγουν τα μαθήματα για τα οποία θα δίνουν εξετάσεις και να γράφουν διαγωνίσματα. Αυτή η πρωτοβουλία συνιστά μια προσπάθεια να καταστήσουμε την εκπαίδευση πιο προσαρμοσμένη στα ενδιαφέροντα και στις ικανότητες των μαθητών μας. Αξίζει να αναφέρουμε ότι οι μαθητές θα συνεχίζουν να συμμετέχουν σε όλα τα μαθήματα έτσι δεν θα έχουν έλλειψη γενικών γνώσεων.

3^η αλλαγή

Ομαδοποίηση και στολισμός θρανίων

Επιπλέον θα προχωρήσουμε στην ομαδοποίηση των θρανίων σε τετράδες. Αυτή η διαδικασία έχει σχεδιαστεί για να ενθαρρύνει την συνεργασία και την επικοινωνία μεταξύ τους καθώς θα τους δώσει την δυνατότητα να συνεργάζονται καλύτερα σε ομαδικές δραστηριότητες, να ανταλλάσσουν ιδέες και να δημιουργείται σχέση φιλίας. Επίσης θα φέρνουν στολίδια στις σχολικές τάξεις ώστε να μπορούν να διακοσμήσουν τον χώρο τους με την προσωπική τους πινελιά το οποίο θα επιτρέψει να νιώθουν οικεία και άνετα στον χώρο που περνάνε τόσες ώρες, προσφέροντας την αίσθηση ενός 2^{ου} σπιτιού.

4^η αλλαγή

Χρήση ηλεκτρονικών συσκευών για δημιουργική εκπαίδευση

Ακόμη, από σήμερα η χρήση των κινητών θα επιτρέπεται μόνο κατά την διάρκεια εργασιών εν ώρα μαθήματος. Η χρήση τηλεφώνων μπορεί να ενισχύσει την μαθησιακή διαδικασία, να διευκολύνει την πρόσβαση σε πληροφορίες και να υποστηρίξει την συνεργασία μεταξύ των μαθητών. Σκοπός του νέου νόμου είναι να προσφέρει σε όλους μας την ελευθερία να χρησιμοποιούμε τις συσκευές μας με υπευθυνότητα και να τις αξιοποιούμε ως εργαλείο μάθησης.

5^η αλλαγή

Προσθήκη νέων μαθημάτων/δραστηριοτήτων

Τέλος, στα σχολεία θα προστεθούν νέες προαιρετικές δραστηριότητες, όπως μαγειρική, ραπτική. Αυτή είναι μία νέα πρωτοβουλία που έχει ως στόχο την εμπλουτισμένη εκπαίδευση των παιδιών. Οι δραστηριότητες αυτές προσφέρουν την ανάπτυξη δεξιοτήτων σε πολλούς τομείς. Αυτά τα μαθήματα θα ενθαρρύνουν την φαντασία, την σκέψη και την συνεργασία προετοιμάζοντας μας για το μέλλον.

Υπουργοί Παιδείας για ένα μήνα

Γράφουν οι μαθήτριες της Β τάξης: Τζωρτζινάκη Χριστίνα, Φωτιάδη Ιόλη, Φιλίππου Μαρία- Ηλιάννα, Χροναράκη Αθανασία

Αν ήμουν υπουργός μέσα σε ένα μήνα θα προσπαθούσα να διορθώσω πολλά από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα σχολεία. Ο χρόνος βέβαια δεν είναι αρκετός, αλλά θα έκανα την αρχή.

Πρώτιστα θα άλλαζα την ύλη και τα απαρχαιωμένα διδακτικά βιβλία. Είναι σημαντικό για τους/τις μαθητές/τριες να χρησιμοποιούν αναβαθμισμένο διδακτικό υλικό, έτσι να είναι να είναι πιο απλό και κατανοητό, πιο κοντά στη γλώσσα μας. Τα βιβλία να είναι ευανάγνωστα και να παρέχουν τις βασικές γνώσεις, ώστε τα παιδιά να μπορούν να τις αξιοποιήσουν. Θα έδινα μεγάλη σημασία στο να μπορεί το παιδί να ανακαλύπτει την κλίση του μέσα στο σχολείο. Αυτό θα μπορούσε να γίνει αν δεν ήταν όλα τα μαθήματα υποχρεωτικά, αλλά υπήρχαν και πολλά επιλεγόμενα τα οποία θα διδάσκονταν αρκετές ώρες για να αναπτύσσονται οι απαιτούμενες δεξιότητες. Έτσι θα καταργήσω και την παραπαιδεία ενώ τα παιδιά θα έχουν μετά το σχολείο άπλετο χρόνο για να τον διαχειριστούν όπως θέλουν.

Κάποια, επίσης, από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα σχολεία σήμερα, είναι οι πολλές κενές ώρες και τα πολλά μαθήματα που χάνονται γιατί λείπουν καθηγητές. Μία από τις πρώτες μου ενέργειες θα ήταν να καλύψω αυτά τα κενά. Επίσης, θα ζητούσα να υπάρχει ψυχολόγος καθημερινά στα σχολεία γιατί η ψυχική ηρεμία των μαθητών/τριών είναι πολύ σημαντική.

Επιπλέον, θα ζητούσα χρήματα από το Υπουργείο Οικονομικών για να επισκευάσω και να εξοπλίσω όλα τα σχολεία.

Θα έβαζα τις βάσεις για να φτιαχτούν εργαστήρια, γυμναστήρια, γήπεδα, αίθουσες μουσικής, βιβλιοθήκες και για να έχουν όλα τα παιδιά καινούργιες και καθαρές τουαλέτες με θέρμανση. Θεωρώ πολύ βασικό, επίσης, να υπάρχει ιατρείο μέσα στο σχολείο, ώστε να παρέχει τις πρώτες βοήθειες στα παιδιά και να μην χρειάζεται να επισκέπτονται εξωτερικούς γιατρούς για το παραμικρό.

Ακόμη, ένα σημαντικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν πολλά σχολεία είναι η έλλειψη πρόσβασης για παιδιά και ενήλικες με αναπηρία. Αυτό που σπασήποτε θα ζητούσα από τους Δήμους είναι να φτιαχτούν αναπηρικές ράμπες, πλακάκια για τους τυφλούς, αλλά και ό,τι άλλο χρειάζεται για να έχει πρόσβαση ο καθένας/η καθεμία.

Τέλος, πολύ βασικό θέμα είναι και η ασφάλεια στα σχολεία. Ιδανικά δεν θα έπρεπε να υπάρχουν στα σχολεία κάγκελα. Θα έπρεπε να είναι χώροι ανοικτοί όλη τη μέρα. Όμως γίνονται βανδαλισμοί το βράδυ. Καταστρέφουν ό,τι φτιάχνουν οι μαθητές/τριες. Για αυτό και θα διόριζα φύλακες, για να έχουν την ευθύνη του χώρου και μετά θα γκρέμιζα τα κάγκελα.

Είναι τελικά τόσα πολλά τα προβλήματα που δεν φτάνει ένας μήνας. Θα ξεκινούσα όμως να κάνω κάποια από τα παραπάνω και θα άφηνα τις ιδέες μου στον επόμενο.

(Εικόνα που φτιάχτηκε με βάση το παραπάνω κείμενο από την τεχνητή νοημοσύνη)

Έρευνα

Συντακτική ομάδα: Ουρανία Κονσολάκη, Χρήστος Μητρογιάννης, Θεοδώρα Τερνιώτη, Ιόλη Φωτιάδη

Παρουσίαση της έρευνας για τα κινητά τηλέφωνα στο σχολείο μας

Φέτος ήταν η πρώτη χρονιά που οι ποινές για τη χρήση κινητών στο σχολείο ήταν μεγάλες. Έτσι σκεφτήκαμε αφού πέρασε το πρώτο τετράμηνο να ρωτήσουμε τους συμμαθητές μας πόσο εφαρμόζουν τον νόμο και για ποιον λόγο το έχουν μαζί τους (εφόσον το έχουν) Το τι διαπιστώσαμε το βλέπετε στους πίνακες. Αυτό που δεν ρωτήσαμε και ίσως θα έπρεπε είναι αν μας λείπει το κινητό τις ώρες που βρισκόμαστε στο σχολείο. Οι ερωτήσεις μας:

- Πότε αποκτήσατε το πρώτο σας κινητό τηλέφωνο;

-Παίρνετε μαζί σας το κινητό στο σχολείο;

-Όταν παίρνετε μαζί σας το κινητό, το ανοίγετε στον χώρο του σχολείου;

-Ποιος είναι, κατά τη γνώμη σας, ο σημαντικότερος λόγος, για να έχετε μαζί σας στο σχολείο το κινητό;

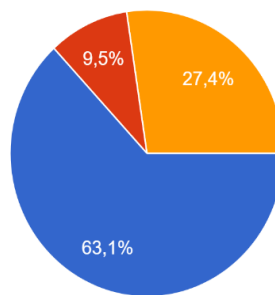
-Θεωρείτε σωστή την απαγόρευση των κινητών στα σχολεία;

-Οι γονείς σας συμφωνούν με την απαγόρευση των κινητών στο σχολείο;

Τι μας έκανε εντύπωση;

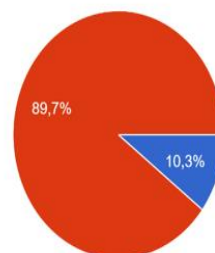
Υπάρχουν μαθητές που απέκτησαν το πρώτο τους κινητό πριν από τα 6 τους χρόνια, όπως υπάρχουν και γονείς και μάλιστα σε ποσοστό 13% που δεν συμφωνούν με την απαγόρευση των κινητών στα σχολεία. Συζητώντας καταλήξαμε πως μάλλον αυτή η απάντηση συνδέεται με την απάντηση που έδωσε το 65% των μαθητών/τριών για τον λόγο που φέρνει κινητό στο σχολείο: για να επικοινωνούμε με τους γονείς μας. Να πούμε βέβαια πως και εμείς δεν έχουμε ακόμα πειστεί για την απαγόρευση των κινητών αφού το 46,4% απαντά στην ερώτηση για το αν είναι σωστή η απαγόρευση: Εξαρτάται.

Παίρνετε μαζί σας το κινητό στο σχολείο
84 απαντήσεις

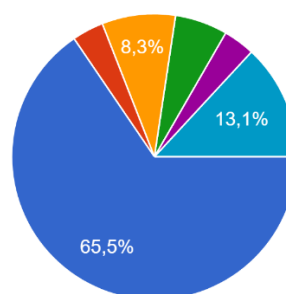
● Ναι
● Όχι
● Κάποιες μέρες ναι και κάποιες όχι

Όταν παίρνετε μαζί σας το κινητό, το ανοίγετε στον χώρο του σχολείου;
29 απαντήσεις

● Ναι
● Όχι
● Δεν παίρνω μαζί μου το κινητό

Ποιος είναι, κατά τη γνώμη σας, ο σημαντικότερος λόγος, για να έχετε μαζί σας στο σχολείο το κινητό;
84 απαντήσεις

● Θέλω να επικοινωνώ με τους γονείς μου
● Δεν μπορώ χωρίς κινητό
● Νιώθω ανασφάλεια
● Για να βλέπω την ώρα
● Για να βλέπω τα μηνύματά μου μόλις σχολάσουμε
● Άλλο

ERASMUS+ KA122: Εμένα με νοιάζει: η ανάπτυξη της ενσυναίσθησης στο σχολείο

Η ξεχωριστή εμπειρία
μας με το Πολωνικό
σχολείο

Γράφουν οι μαθήτριες της Α τάξης,
Ουρανία Κονσολάκη και Θεοδώρα
Τερνιώτη, μέλη της δημοσιογραφικής
ομάδας.

Από την πρώτη στιγμή που ακούσαμε και οι δυο μας ότι θα έρθει το Πολωνικό σχολείο στο δικό μας σχολείο, για να κάνουμε διάφορες δραστηριότητες και ξεχωριστές δράσεις, αλλά και να παρακολουθήσουν κι εκείνοι μαζί μας τα μαθήματα του προγράμματος που είχε κάθε τμήμα χωρισμένοι σε ομάδες, ενθουσιαστήκαμε και θέλαμε όλα αυτά να συμβούν, δηλαδή να γίνουν πραγματικότητα. Νιώθαμε τόσο μεγάλη χαρά και ανυπομονησία για αυτό που θα γινόταν. Βέβαια όλα αυτά τα συναισθήματα έγιναν ακόμα πιο έντονα όταν συνέβη στα αλήθεια.

Η ξενάγησή τους, αλλά και τα μαθήματα, ήταν φυσικά στα Αγγλικά. Η αλήθεια είναι πως δεν τους αφήναμε σε ησυχία, καθώς κάθε μέρα κάναμε κι από μία δραστηριότητα μαζί τους, κάτι που μας έδωσε και τη δυνατότητα να μάθουμε ο ένας από τον άλλο φράσεις και λέξεις στη γλώσσα του καθενός. Οι μοναδικές δράσεις με την περιβαλλοντική, η ανταλλαγή ιδεών, απόψεων, γνώσεων, η παρουσίαση της χώρας τους, του πολιτισμού τους, των φαγητών τους, αλλά και η παρουσίαση της παράστασης της ομάδας κουκλοθέατρου ήταν κάτι το ανεπανάληπτο.

Από την άλλη στην αρχή νιώθαμε αγχωμένοι και ντρεπόμασταν να τους μιλήσουμε, αλλά από τη δεύτερη μέρα που είχαμε γνωριστεί αρχίσαμε να

περνάμε πολύ ωραία κι ευχόμαστε να ξανασυναντηθούμε με αυτά τα παιδιά, γιατί ήταν μία αξέχαστη εμπειρία με πολύ γέλιο, χαρά, ενθουσιασμό και το κυριότερο, όρεξη.

Τέλος, αυτό που μας ενθουσίασε περισσότερο ήταν η φιλικότητα, η ευγένειά τους, η καλή τους διάθεση, αλλά και το πόσο ομιλητικοί και δεκτικοί ήταν για να μάθουν καινούργια για εκείνους πράγματα.

Δράσεις στο Εργαστήριο Φυσικών Επιστημών του σχολείου μας στα πλαίσια του ERASMUS+ KA122: Εμένα με νοιάζει: η ανάπτυξη της ενσυναίσθησης στο σχολείο.

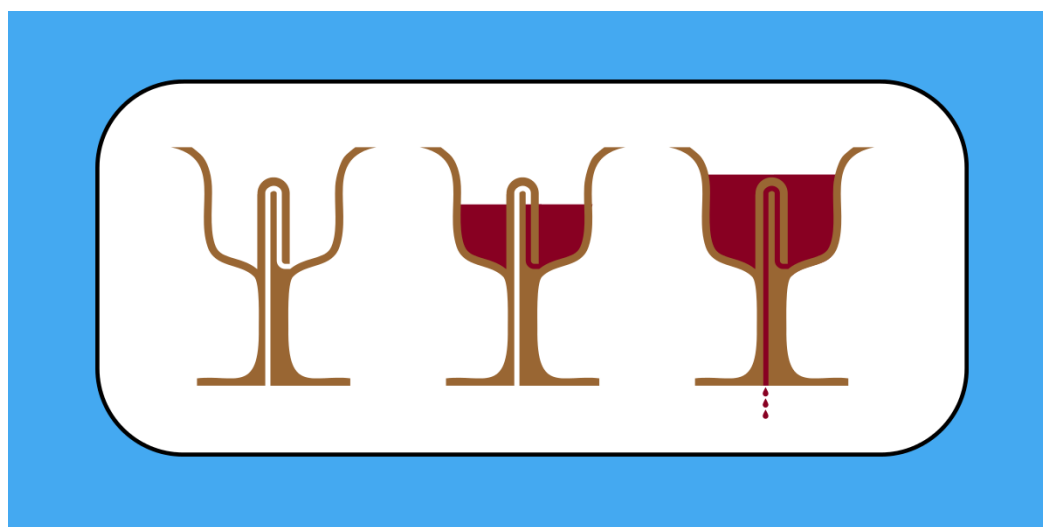
Γράφει η κυρία Ελένη Σωφρόνη.

Στο Εργαστήριο Φυσικών Επιστημών τού σχολείου μας υποδεχθήκαμε ομάδες Πολωνών μαθητών και μαθητριών στο πλαίσιο τής φιλοξενίας τους.

Μαζί με τμήματα από όλες τις τάξεις του σχολείου μας έγιναν παρουσιάσεις pptx (στα ελληνικά και στα πολωνικά), και ομαδοσυνεργατικά πειράματα που αφορούσαν την τεχνολογία των αρχαίων Ελλήνων (κούπα τού Πυθαγόρα, Μηχανισμός Αντικυθήρων), τους νόμους τού Νεύτωνα, τον στατικό ηλεκτρισμό και τον ηλεκτρομαγνητισμό. Στο κλείσιμο έγιναν διασκεδαστικά πειράματα χημείας με απλά υλικά. Όλα τα παιδιά έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον και συμμετείχαν ενεργά.

Η κούπα τού Πυθαγόρα - Kielich Pitagorasa

Pitagoras, filozof i matematyk (580 p.n.e. - 496 p.n.e.) z wyspy Samos, chciał wykorzystać swój puchar, aby nauczyć swoich uczniów potrzeb umiaru w życiu. Jest on również nazywany pucharem prawa, ponieważ wyraża podstawowe zasady prawa. Po przekroczeniu umiaru traci się nie tylko to, co się przekroczyło, ale także to, co się zyskało do tego momentu. Gdy wysokość wina w kieliszku przekroczy linię przerywaną, rurka wypełni się winem i, zgodnie z prawami fizyki, nastąpi wyciek z dna kieliszka, aż cały kieliszek będzie pusty. W ten sposób tracisz całe wino i nie cieszysz się niczym!

Ο Μηχανισμός των Αντικυθήρων - Mechanizm z Antikythery

Mechanizm z Antikythery jest pierwszą maszyną obliczeniową ludzkości. Został znaleziony we wraku statku w 1900 roku w Antikythera. Został stworzony przez Greków około 120 r. p.n.e. i mógł przewidywać zjawiska astronomiczne i kalendarzowe. Ma wbudowane spiralne koła, koła zębate i specjalne mechanizmy do symulacji faz księżyca, zaćmień, olimpiad i innych ważnych dat starożytnego świata. To był niesamowity wynalazek. Można go zobaczyć (wraz z kopią) w Narodowym Muzeum Archeologicznym w Atenach. Naukowcy z wielu krajów badali go przez wiele lat. Na uniwersytecie w Meksyku, we współpracy z greckimi uniwersytetami, jego kopia działała w ostatnich latach z wielkim sukcesem!

Σκίτσο του Ηρακλή Τραυλοστάθη (B3)
για την ενσυναίσθηση

Καραγκιόζης, του Παναγιώτη Πετρολιάγκη (A4)

Το Κρυπτόλεξο του Λαυρίου

Πόσο καλά γνωρίζουμε το Λαύριο;
Ένα παιχνίδι για μικρούς και μεγάλους!

Βρες τις λέξεις του Κρυπτόλεξου που συνδέονται με βασικά τοπία της πόλης του Λαυρίου

Δ	Η	Μ	Α	Ρ	Χ	Ε	Ι	Ο	Φ	Μ	Ζ
Ω	Α	Λ	Α	Κ	Σ	Η	Σ	Γ	Ο	Η	Η
Ν	Ψ	Α	Ρ	Α	Γ	Ο	Ρ	Α	Ι	Χ	Κ
Ρ	Σ	Ο	Ν	Σ	Ζ	Η	Σ	Ε	Ν	Α	Η
Ρ	Ψ	Ψ	Ι	Μ	Ο	Η	Ξ	Υ	Ι	Ν	Θ
Η	Ρ	Ω	Ο	Γ	Ι	Β	Σ	Τ	Κ	Ο	Ο
Ψ	Κ	Ζ	Ι	Μ	Υ	Θ	Μ	Ε	Ο	Υ	Ι
Ε	Π	Α	Ν	Α	Ψ	Η	Σ	Ρ	Δ	Ρ	Λ
Ζ	Υ	Ρ	Λ	Α	Λ	Δ	Ξ	Π	Α	Γ	Β
Ψ	Ξ	Δ	Φ	Ε	Χ	Β	Τ	Η	Σ	Ε	Ι
Χ	Θ	Α	Ω	Η	Ζ	Ρ	Ο	Λ	Ο	Ι	Β
Ν	Β	Π	Ψ	Ξ	Β	Μ	Κ	Δ	Σ	Ο	Η

Η περιβαλλοντική ομάδα της Α τάξης, αφού περιηγήθηκε στο Λαύριο ετοίμασε ένα Κρυπτόλεξο με σημαντικά μέρη που επισκέφτηκε. Δοκιμάστε το!

(Ουρανία Κονσολάκη, Θεοδώρα Τερνιώτη)

Όμιλος Κουκλοθέατρου

(Δράση που συντονίζει η κυρία Ευαγγελία Χριστοδούλου.)

(Κείμενο της Ελευθερίας Παπαμανώλη.)

Οι κούκλες μας έγιναν άνθρωποι: άρχισαν να μιλούν, να κινούνται, να αισθάνονται.

Και σκεφτήκαμε κείμενα και ρόλους. Η «Φωνή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», ένα εξαιρετικό θεατρικό κείμενο που έγραψε η συμμαθήτριά μας Έρα Μητσάκη, θα ζωντανέψει μέσα από τις κούκλες. «Να θυμάστε», γράφει η Έρα, «τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι σαν τον αέρα που αναπνέουμε. Μπορεί να μην τον βλέπουμε, αλλά υπάρχει και μας προστατεύει. Το δικαίωμα να αγαπάμε και να σεβόμαστε τον εαυτό μας και τους άλλους, όλους τους άλλους, να εργαζόμαστε, να σπουδάζουμε, αλλά και να διαμαρτυρόμαστε».

«Αιώνες πριν ο κόσμος χωριζόταν σε λευκούς και σε μαύρους. Εάν τύχαινε και γεννιόσουν με διαφορετικό χρώμα δέρματος, κάποιος είχαν δικαίωμα ακόμα και να σε πουλήσουν σαν σκλάβο. Και μην νομίζετε πως δεν υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που θεωρούν τους λευκούς ανώτερη φυλή απ τις υπόλοιπες. Ακόμα και σήμερα παιδιά μου υπάρχουν τέτοιοι

Όμιλος κουκλοθέατρου

Οι κούκλες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

(Των μαθητριών της Β τάξης, Κατερίνας Μιχαλοπούλου και της Ειρήνης Σταμπούλογλου)

άνθρωποι», λέει η γιαγιά της Κατερίνας Μιχαλοπούλου που θα πρωταγωνιστήσει στο 4^ο Διεθνές Μαθητικό Συνέδριο στο οποίο συμμετέχουμε.

ΕΠΗ NEWS

(Δράση που συντονίζει η κυρία Αθανασία Ζιάτα)

Συντάκτης : Σταύρος Κανελλόπουλος

Σας παρουσιάζουμε αποκλειστικά τη συνέντευξη που παραχώρησε ο Οδυσσέας στον ρεπόρτερ μας Σταύρο Κανελλόπουλο και μεταδόθηκε από το δελτίο των ΕΠΗ news του Δημήτρη Μητρογιάννη, λίγο πριν την κρίσιμη αναμέτρηση του Μενέλαου με τον Πάρη, προσφέροντάς μας τη δική του οπτική για την εξέλιξη του πολέμου και τα συναισθήματά του.

Συνέντευξη από τον Οδυσσέα - ρεπόρτερ Σταύρος Κανελλόπουλος

«- Οδυσσέα, θα ήθελα να ξεκινήσουμε με την τειχοσκοπία. Καθώς ο Πρίαμος και η Ελένη παρακολουθούν από τα τείχη, τι σκέφτεσαι ως στρατηγός και πολεμιστής;

- Πονηρή ερώτηση! Λοιπόν, η τειχοσκοπία δεν είναι μόνο μια στιγμή παρατήρησης • είναι στρατηγική. Ο Πρίαμος ξέρει πως κάθε λεπτομέρεια της μάχης μετράει, κι ας μην είναι ο ίδιος στο πεδίο. Εμείς οι Αχαιοί το καταλαβαίνουμε αυτό. Όταν παρακολουθείς, βλέπεις την δύναμη και την αδυναμία του εχθρού. Για αυτόν τον λόγο ο Πρίαμος, αν και γερασμένος, ξέρει ότι οι μάχες δεν κερδίζονται μόνο με τη δύναμη αλλά και με την γνώση.

- Αν ήσουν στη θέση του Πριάμου θα έκανες το ίδιο;

- Αν ήμουν στη θέση του θα έκανα αυτό που ταιριάζει σε έναν βασιλιά. Αλλά εγώ δεν είμαι θεατής. Είμαι μαχητής. Προτιμώ να είμαι στην πρώτη γραμμή, εκεί που κάθε χτύπος της καρδιάς μπορεί να είναι και ο τελευταίος σου. Αυτός είναι ο τρόπος ζωής μου.

- Ποια είναι η γνώμη σου για την Ελένη που κάθεται άπραγη και σας βλέπει να σκοτώνεστε;

- Δύσκολο να πω. Ίσως βλέπει το πόσο μακριά είχε φτάσει η καταστροφή για χάρη της. Ή ίσως απλά αναλογίζεται το πως θα τελειώσει όλο αυτό. Μπορεί να φαίνεται ουδέτερη, αλλά το βλέμμα της έχει βάρος. Κουβαλάει την ευθύνη για το ποιος θα πέσει για χάρη της. Βλέπει τι προκάλεσε. Το βάρος που κουβαλάει είναι μεγάλο. Στην τελική όμως δεν την κατηγορώ πλήρως. Αυτήν ήταν η αιτία, αλλά ο πόλεμος... Είναι φταίξιμο εκείνων που κρατάνε τα όπλα.

- Πως νιώθεις όταν βρίσκεσαι στην μάχη;

- Νιώθω ζωντανός. Ο ήχος του σπαθιού, το βάρος της ασπίδας... Όλα σε δοκιμάζουν. Εκεί δεν υπάρχει χώρος για αμφιβολίες. Είτε είσαι πολεμιστής είτε θύμα. Εγώ έχω αποφασίσει εδώ και χρόνια ποιος είμαι.

- Και μια τελευταία ερώτηση. Κάποιοι λένε ότι η τόλμη σου είναι δώρο των θεών. Ισχύει αυτό;

- Οι θεοί μας δίνουν τα σημάδια, αλλά η τόλμη είναι δική μας επιλογή. Μην περιμένεις από κανέναν Θεό να σε σώσει την ώρα της μάχης. Κράτα το σπαθί σου σφιχτά και δείξε ποιος είσαι.»

«Για να μπορώ Εγώ, πρέπει να γίνω εσύ, πρέπει να μιλήσω για τους άλλους, να γίνουμε όλοι μαζί σαν ένα.

Όποιος και να είμαι εγώ, να είσαι εσύ, να είναι οι άλλοι, το μαζί είναι το θέμα. Το να νοιαζόμαστε μαζί.» *Απόσπασμα από το θεατρικό της Κατερίνας Μιχαλοπούλου*

Πώς έφτασε ο Οδυσσέας στην Ιθάκη;

(Ομαδικές δημιουργίες μαθητών/τριών του Α4- Κείμενο: Ελευθερία Παπαμανώλη)

Είπαμε να τον βοηθήσουμε, αλλά πόσα πλοία να φτιάξουμε; Και τι είδους πλοία. Οι οδηγίες που δόθηκαν ήταν: κατασκευάζουμε τα πλεούμενα που βοήθησαν τον Οδυσσέα να φτάσει στην Ιθάκη. Έτσι δεν φτιάχτηκαν μόνο σχεδίες αλλά και το πλοίο των Φαιάκων. Μόνο που δεν είναι η απήδαλος ναυς. Γιατί πώς να φτιάξουν ένα ιπτάμενο καράβι;

Η σελίδα των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Διδασκαλία μαθημάτων με πολυπολιτισμικούς στόχους

Γράφει η κυρία Ελευθερία Παπαμανώλη

Προκειμένου η επίσκεψη των μαθητών/τριών και των εκπαιδευτικών του Γυμνασίου Gmina Miasto Olesnica της Πολωνίας να προσφέρει ευκαιρίες ουσιαστικής διάδρασης και μάθησης σε όλους/ες, σχεδιάστηκαν από τους/τις εκπαιδευτικούς του σχολείου μαθήματα με πολυπολιτισμικούς και γενικότερα συμπεριληπτικούς στόχους. Αξιοποιήθηκαν πολλά εκπαιδευτικά εργαλεία, ενώ επιστρατεύτηκε και η ΤΝ. Έτσι, οι μαθητές/τριες και των δύο σχολείων συμμετείχαν σε μαθήματα, όπως Μαθηματικών, Αρχαίων από μτφρ, Αρχαίων από το πρωτότυπο, Ιστορίας, Φυσικής, Αγγλικών, Γερμανικών, Γεωγραφίας, Πληροφορικής, Μουσικής. Επιπλέον, αξιοποιήθηκε η αλληλοδιδασκτική μέθοδος για την κατασκευή κούκλας. Συγκεκριμένα, οι μαθητές/τριες του ομίλου κουκλοθέατρου ετοίμασαν και υλοποίησαν βιωματικό εργαστήριο κατασκευής κούκλας με θεαματικά αποτελέσματα. Δόθηκε, επίσης, η παράσταση κουκλοθέατρου που ετοίμασαν οι μαθητές/τριες με κεντρικό θέμα τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η συγκεκριμένη παράσταση κέρδισε το χειροκρότημα όλων.

Ο κοινός αναστοχασμός μετά τις δραστηριότητες ανέδειξε την αξία της συνεργασίας στον σχεδιασμό των μαθημάτων και την ανάγκη αξιοποίησης εκπαιδευτικών εργαλείων και διδακτικών μεθόδων που βοηθούν τους/τις μαθητές/τριες να μάθουν με διαφορετικό από τον καθιερωμένο τρόπο.

Δουλεύοντας στην τάξη την ενσυναίσθηση

Γράφουν οι εκπαιδευτικοί: κυρία Αναστασία Πρίφτη και κυρία Ευαγγελία Χριστοδούλου.

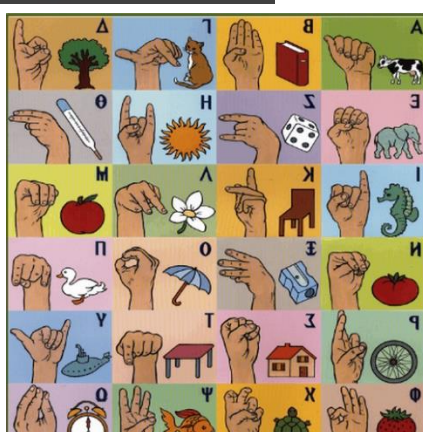
Πώς νιώθουμε στην τάξη; Ποια τα θετικά της σημεία; Τι χρειάζεται να αλλάξουμε; Η συμμετοχή μας στο πρόγραμμα Διαδρομές του τμήματος Ψυχολογίας του ΕΚΠΑ μας έφερε αντιμέτωπες με τα συναισθήματά μας κατά τη διάρκεια της διδασκαλίας. Συνειδητοποιήσαμε μαζί με τα παιδιά τη σημασία που έχει ο μικρόκοσμος της τάξης για αυτά που νιώθουμε. Έτσι, τα παιδιά δούλεψαν σε ομάδες για το πώς βλέπουν τις μεταξύ τους σχέσεις και τι θεωρούν σημαντικό, αλλά κι εμείς σταθήκαμε απέναντι στον ρόλο μας και αναμετρηθήκαμε με όσα σκεφτόμαστε και αισθανόμαστε στην τάξη, όταν κάνουμε μάθημα. Οι απαντήσεις μας έγιναν συννεφόμενες στο οποίο φαίνεται πως όλοι μας θεωρούμε πως η αλληλοβοήθεια και η συνεργασία (συγγενείς έννοιες) αποτελούν τα βασικά συστατικά μιας ευτυχισμένης τάξης. Αναστοχαζόμενες αναγνωρίσαμε την αξία του μοιράσματος των συναισθημάτων στην τάξη, ακόμα κι όταν αυτά τα συναισθήματα είναι δικά μας. Το να μοιραζόμαστε με τα παιδιά αυτά που νιώθουμε στην τάξη είναι πολύ σημαντικό αν θέλουμε να οικοδομήσουμε μια σχέση εμπιστοσύνης μαζί τους.

Για την Παγκόσμια μέρα Αναπηρίας

Γράφει η κυρία **Ελευθερία Παπαμανώλη**

Μέρα αναστοχασμού η σημερινή για όλους/ες τις εκπαιδευτικούς του σχολείου. Δεν ήταν εύκολο το εγχείρημα. Να δουλέψουν όλα τα τμήματα πάνω σε μία ταινία σε ομάδες, να συζητήσουν, να συναισθανθούν, να παίξουν, να μάθουν. Οι αρχικές αντιστάσεις – που είναι απόλυτα λογικές- έγιναν ενθουσιασμός. “Μιλάνε οι μαθητές που ποτέ δεν μιλούν! Συμμετέχουν οι μαθήτριες του τελευταίου θρανίου!”. Η μία έκπληξη διαδέχεται την άλλη. Τα συναισθήματα γίνονται χορός, οι λέξεις γίνονται χορός, γιατί η νοηματική είναι χορός.

Αλλά ας δούμε γιατί και πώς. Στις 3 Δεκεμβρίου, Παγκόσμια μέρα για την Αναπηρία, στόχος των δράσεων που έγιναν στο σχολείο ήταν η ευαισθητοποίηση απέναντι στα κωφά άτομα και η σημασία της γνώσης της νοηματικής γλώσσας. Οι μαθητές/τριες παρακολούθησαν την βραβευμένη με Όσκαρ μικρού μήκους ταινία “The silent child”. Στη συνέχεια χωρίστηκαν σε ομάδες και δούλεψαν φύλλα εργασίας που άνοιξαν διάλογο για τη σημασία που έχει η κατανόηση της διαφορετικότητας και η στήριξη των κωφών στην εκπαίδευση. Στο τέλος, χόρεψαν με τα χέρια (νοηματική) και σχημάτισαν λέξεις που αποτύπωναν τα συναισθήματα της μικρής Λίμπι (της κωφής πρωταγωνίστριας). Κάποιες από αυτές τις βλέπετε στις εικόνες. Μπορείτε να τις διαβάσετε; Σε κάθε περίπτωση σας συνιστούμε να δείτε την ταινία ανεξάρτητα από Παγκόσμιες μέρες.

«Του χρόνου χρώματα»

Επιμέλεια: κυρία Ηρώ Μαρκουλή

Αντί για λόγια ένα κείμενο από το λεύκωμα.

Το Αστέρι του Δεκέμβρη

Μια φορά και έναν καιρό, ψηλά στον ουρανό, έλαμπε ένα φωτεινό Αστέρι. Ήταν το Αστέρι του Δεκέμβρη. Όλοι οι μήνες είχαν το δικό τους αστέρι, αλλά αυτό ήταν μοναδικό. Ο Δεκέμβρης το φρόντιζε όλη τη χρονιά για να λάμψει μαγικά την Άγια Νύχτα των Χριστουγέννων. Τότε, παρουσιαζόταν φωτεινό και λαμπερό και ο Δεκέμβρης καμάρωνε τόσο πολύ, που ένιωθε την καρδιά του να γεμίζει περηφάνια.

Εκείνη τη νύχτα, έβγαινε καταμεσής του ουρανού και φώτιζε όλη την πλάση με ένα τέτοιο φως, που ζέσταινε όλες τις καρδιές. Από μπροστά του περνούσε ο Άγιος Βασίλης για να πάρει λίγη από τη λάμψη του και με αυτή να στολίζει τα δώρα των παιδιών. Στη συνέχεια, το Αστέρι του Δεκέμβρη έφτιαχνε με το λαμπύρισμά του ένα γυαλιστερό μονοπάτι, που μέσα από αυτό κατέβαινε στη γη η αστερόσκονη. Η αστερόσκονη έμπαινε από τις καμινάδες μέσα στα σπίτια και έπαιρνε τη θέση της πάνω στην κορυφή των στολισμένων χριστουγεννιάτικων δέντρων. Εκεί, μεταμορφωνόταν σε ένα μικρό λαμπρό αστέρι και φώτιζε με τη χαρά όλες τις οικογένειες.

Το Αστέρι του Δεκέμβρη, ευτυχισμένο που κατάφερε να εκπληρώσει τον σκοπό του, έλαμπε

(Η εικόνα με τα γράμματα στη νοηματική είναι από το blog του Γιάννη Σαλονικίδη
<https://e-geografia.eduportal.gr/>)

ώσπου να φανεί η ροδαυγή. Τότε, το έπαιρνε ο Δεκέμβρης προσεκτικά στην αγκαλιά του και το φρόντιζε μέχρι να έρθει ξανά η ώρα του να λάμψει.

Της Αναστασίας
 Σιδηροκαστρίτη, Α4

Erasmus+

Ανοίγει δρόμους, αλλάζει ζωές.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Το Ραμαζάνι

Ο Μοχάμεντ Ελ Γκαναϊνί και ο Γιουσέφ Αμπντελουαχάμπ, μαθητές του Β1, γράφουν για το Ραμαζάνι.

Το Ραμαζάνι είναι μια γιορτή στη μουσουλμανική θρησκεία που έρχεται κάθε χρόνο. Επίσης κάθε χρόνο μειώνεται 15 μέρες, οπότε έρχεται πιο νωρίς. Στο Ραμαζάνι κάνουμε νηστεία για ένα μήνα, αλλά δεν τρώμε ούτε πίνουμε μέχρι μια συγκεκριμένη ώρα. Στην Αίγυπτο συνήθως τρώνε μισή ώρα πιο νωρίς από την Ελλάδα και επίσης στολίζουν όλους τους δρόμους και τα σπίτια. Το Ραμαζάνι είναι γνωστό σε όλες τις αραβικές χώρες πως μαζεύει όλα τα μέλη της οικογένειας και όσοι είναι τσακωμένοι τα βρίσκουν κάποια στιγμή. Στη συνέχεια αυτό μας δίνει πιο πολλή όρεξη να πάμε στο τζαμί να προσευχηθούμε και να μαζευτούμε όλοι εκεί. Τέλος, δεν υπάρχει κάποιος φτωχός που να κοιμηθεί χωρίς να φάει, γιατί ο Αλλάχ του στέλνει άτομα να του δίνουν νερό και φαγητό.

(φωτογραφία από το διαδίκτυο)

Μαρτυρίες μαθητών/τριών συνέλεξαν η κυρία Ηρώ Μαρκουλή και η κυρία Ευαγγελία Χριστοδούλου

Μαρτυρίες

Αφηγείται η Φατμέ Ο. (Α2)

Ήρθα εδώ δυο χρονών από τη Συρία. Στην αρχή μέναμε σ' ένα Camp στη Μυτιλήνη, δεν το θυμάμαι πολύ καλά. Μετά ήρθαμε στο Σούνιο πάλι σ' ένα camp. Εκεί ερχόταν λεωφορείο και μας πήγαινε σχολείο, δεν πήγα όμως πολλές φορές. Πήγαμε, το καλοκαίρι, με τα αδέρφια μου και τρεις μέρες κατασκήνωση, ήταν όμορφα. Στο camp μέναμε σ' ένα σπίτι όλη η οικογένεια δέκα παιδιά, ο μπαμπάς και οι δυο μαμάδες. Μετά ήρθαμε σ' ένα σπίτι, εκεί ήταν πιο ωραία, ήταν κοντά στο σχολείο, εκεί είχαμε και φίλους κοντά μας από Ελλάδα και η πιο μεγάλη μου αδελφή, η Sonan, παντρεύτηκε, πήγε Γερμανία και τώρα έχει τέσσερα παιδιά.

Τώρα ετοιμάσαμε τις βαλίτσες μας, τέσσερα αδέρφια, και θα πάμε στη γιαγιά μας Faïma στη Γερμανία. Έχει πρόβλημα με τα πόδια της, θα κάτσουμε όλα τα Χριστούγεννα και μετά. Εγώ θέλω να κάτσω εκεί για πάντα γιατί η γιαγιά μου είναι εκεί. Δεν την έχω δει ποτέ από κοντά, μόνο στο κινητό βλέπουμε.

Θα μου λείπει η κατασκήνωση στο Κορωπί από την Ελλάδα και το ποδόσφαιρο που πήγαινα Τετάρτη και Παρασκευή. Φίλους δεν έχω κάνει. Ήξερα ότι θα φύγω για Γερμανία και δεν ήθελα να κάνω. Εχω κάνει μια φίλη, τη λένε Μαρία, είναι πιο μεγάλη, είναι 14 χρονών. Με δυσκόλεψε πολύ το σχολείο, τα μαθήματα. Δεν μου αρέσει το πώς φέρονται τ' αγόρια, όχι σε μας από τη Συρία, σε όλους. Η μαμά μου στενοχωριέται που θ' αφήσει πίσω την μικρή μου αδελφή Laura, είναι 5 χρονών από την άλλη μαμά, αλλά την αγαπάει πολύ.

Erasmus+

Ανοίγει δρόμους, αλλάζει ζωές.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Με λένε Φατμέ, είμαι 12 χρονών. Αγαπώ το ποδόσφαιρο. Όταν μεγαλώσω θέλω να παίξω σε ομάδα και θέλω να γίνω και σεφ.

Γράφει η Νάγια Τσουλτζίδου, Α4

Το κορίτσι από τη Συρία, καθόταν στο παγκάκι στο προαύλιο. Είχε μια θλίψη στα μάτια και αυτό με έκανε να θελήσω να την πλησιάσω. Την είχα ξαναδεί στην τάξη, αλλά δεν είχα πάει να της μιλήσω. Τώρα όμως ένιωσα ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή. Την πλησίασα και κάθισα δίπλα της. Με κοίταξε και εγώ τη χαιρέτησα. Ανταπέδωσε με ένα χαμόγελο.

«Με λένε Νάγια και είμαστε μαζί στο ίδιο τμήμα.», συστήθηκα.

«Εμένα Σουάντ.», απάντησε και συνέχισε. «Σε έχω δει να κάθεται στο μπροστινό θρανίο.»

«Από πού είσαι;»

«Από τη Συρία. Ήρθαμε εδώ όταν ήμουν εννιά. Εδώ πήγα σχολείο και έμαθα ελληνικά.»

«Γιατί έφυγες από τη χώρα σου;»

«Φύγαμε για να γλιτώσουμε. Ξεκίνησε ο πόλεμος. Έπεφταν βόμβες. Έπρεπε να φύγουμε.»

«Βόμβες; Τρομακτικό! Δεν μπορώ ούτε να το φανταστώ. Είναι σαν τις ταινίες;»

Το κορίτσι με κοίταξε σοβαρά στην αρχή, αλλά μετά γέλασε.

«Τις ταινίες; Εκεί οι βόμβες είναι ψεύτικες. Στην αληθινή ζωή όμως, δεν είναι.»

«Έχεις δίκιο.» Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα, για πρώτη φορά, πόσο δύσκολα έχουν περάσει αυτά τα παιδιά. Τα παιδιά που έρχονται στη χώρα μας, που έχουν ζήσει τον πόλεμο στην πραγματικότητα. Κατάλαβα τότε ότι ο τρόπος που τα αντιμετωπίζουμε είναι λάθος. Οφείλουμε να τους δείξουμε σεβασμό και να τους δώσουμε ένα ασφαλές περιβάλλον.

«Σου αρέσει εδώ;», τη ρώτησα για να αλλάξω την κουβέντα και έτσι να διώξω μακριά τον πόλεμο.

«Ναι, μου αρέσει.»

«Τα μαθήματα πώς σου φαίνονται;»

«Τα καταφέρνω αρκετά καλά.»

«Αν χρειαστείς βοήθεια να μου πεις.», Ήθελα πολύ να τη βοηθήσω. Έπρεπε να το είχα κάνει νωρίτερα, αλλά και τώρα δεν ήταν αργά. Μου χαμογέλασε και απάντησε:

«Χαίρομαι που μου μίλησες. Νόμιζα ότι κανείς δεν θα μιλούσε, ποτέ.»

«Λυπάμαι για αυτό. Όμως, συνήθως φοβόμαστε αυτό που δεν γνωρίζουμε.»

Προσπάθησα να δικαιολογηθώ.

«Το καταλαβαίνω. Είναι δύσκολο για όλους. Και για σας και για μένα. Πώς να προσαρμοστείς σε κάτι άγνωστο;»

«Πιστεύω ότι εμείς τα παιδιά, μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον.»

«Μου αρέσει που σκέφτεσαι έτσι.»

«Δεν σκέφτομαι μόνο εγώ έτσι αλλά και οι φίλοι μου. Θα έρθεις να σε γνωρίσω στην παρέα μου;» Το χαμόγελό της ήταν τεράστιο.

«Φυσικά!», μου είπε με μια λάμψη στα μάτια.

«Πάμε, λοιπόν.»

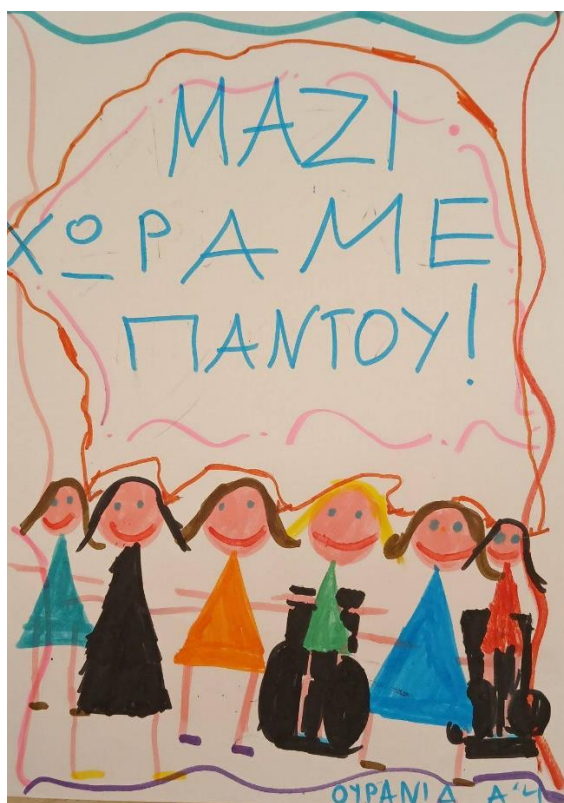
Κι έτσι, από εκείνη την ημέρα απέκτησα μία νέα κολλητή φίλη.

Διάκριση στον 1^ο Μαθητικό Καλλιτεχνικό διαγωνισμό κόμικ για τη μαθήτριά Ήρα Μητσάκη, Γ2

Θέμα του διαγωνισμού: «ΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ, ΜΕ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ»

«Η σημασία του κόκκινου»

(Σκίτσο της Ουρανίας Κονσολάκη)

Η σχολική ζωή μου

Γράφει ο μαθητής Παύλος Ρέντας, Β3 (Το κείμενο γράφτηκε σε μπράιγ και συνοδεύει την έντυπη έκδοση της εφημερίδας)

Στην αρχή της σχολικής χρονιάς ένιωθα πολύ μόνος, περισσότερο μόνος από ποτέ. Οι άνθρωποι που βρισκότουσαν γύρω μου δεν επικοινωνούσαν και τόσο αποτελεσματικά με μένα είτε γιατί δεν τους ήξερα και τόσο καλά είτε γιατί δεν με ήξεραν αυτοί. Έπρεπε δηλαδή να πάρω πρώτος τον λόγο και να αναφέρω ένα οποιοδήποτε θέμα και μετέπειτα αυτοί απαντούσαν με τρόπο που με έκανε να αισθάνομαι μόνος. Όλα αυτά στη συνέχεια διορθώθηκαν και αν πριν έγιναν λάθη, δεν πειράζει.

Το σχολείο σε γενικές γραμμές εξακολουθεί να έχει κάποια προβλήματα για τα άτομα με αναπηρία. Για παράδειγμα, δεν υπάρχουν πολλές ράμπες, ώστε άτομα με αναπηρία να μπορούν να μετακινηθούν άνετα. Δεν υπάρχουν οδηγοί όδευσης στα πεζοδρόμια αλλά και μέσα στο σχολείο κάνοντας σχεδόν αδύνατη την πρόσβαση για ένα τυφλό άτομο. Παρ' ότι για κάποια σήματα αναφοράς μερίμνησε το σχολείο - συγκεκριμένα τρεις καθηγητές/τριες- αυτά δεν υπάρχουν σε όλες τις τάξεις. Ένα επιπλέον πρόβλημα που αντιμετωπίζω είναι πως το μάθημα της φυσικής αγωγής δεν προσαρμόζεται στα άτομα με αναπηρία. Θα μπορούσαν εκτός από τα τυπικά αθλήματα, να προστεθούν και αθλήματα πιο προσβάσιμα για μας. Επίσης έξω από το σχολείο δεν υπάρχει θέση στάθμευσης για ΑΜΕΑ, κάτι που σημαίνει πως ο καθένας μπορεί να σταθμεύσει το όχημά του στη θέση που ένα άτομο ΑΜΕΑ δικαιούται.

Κάτι καλό παρ' αυτά που συμβαίνει είναι πως τα υπόλοιπα παιδιά με δέχονται στις παρέες τους και αυτά που λένε είναι πολύ ενδιαφέροντα. Γενικά, σε αυτό το κομμάτι είμαι πολύ ευχαριστημένος από το αποτέλεσμα. Θέλω να έρχομαι σχολείο, αγαπώ τη μάθηση. Το αγαπημένο μου μάθημα είναι η Πληροφορική, αλλά και τα Αρχαία Ελληνικά. Θα ήθελα, όμως να διορθωθούν οι προαναφερθείσες ελλείψεις.

Σχετικά με τον εξοπλισμό που δικαιούμαι εγώ και οποιοδήποτε άλλο παιδί με οπτική αναπηρία...Αν κι έχουν γίνει τα πάντα από όσους πρέπει, ο εξοπλισμός δεν έχει φτάσει σε μένα και δεν ξέρω αν θα φτάσει μέχρι να τελειώσω το σχολείο, αφού το υπουργείο δεν ανταποκρίνεται.

Άλλο ένα που με δυσκολεύει είναι κάποια μαθήματα στα οποία δεν ξέρω πώς να ζητήσω βοήθεια. Δεν ξέρω πώς να πω στους καθηγητές μου να μου τα εξηγούν καλύτερα, αλλά και πώς εκείνοι μπορούν να με βοηθήσουν.

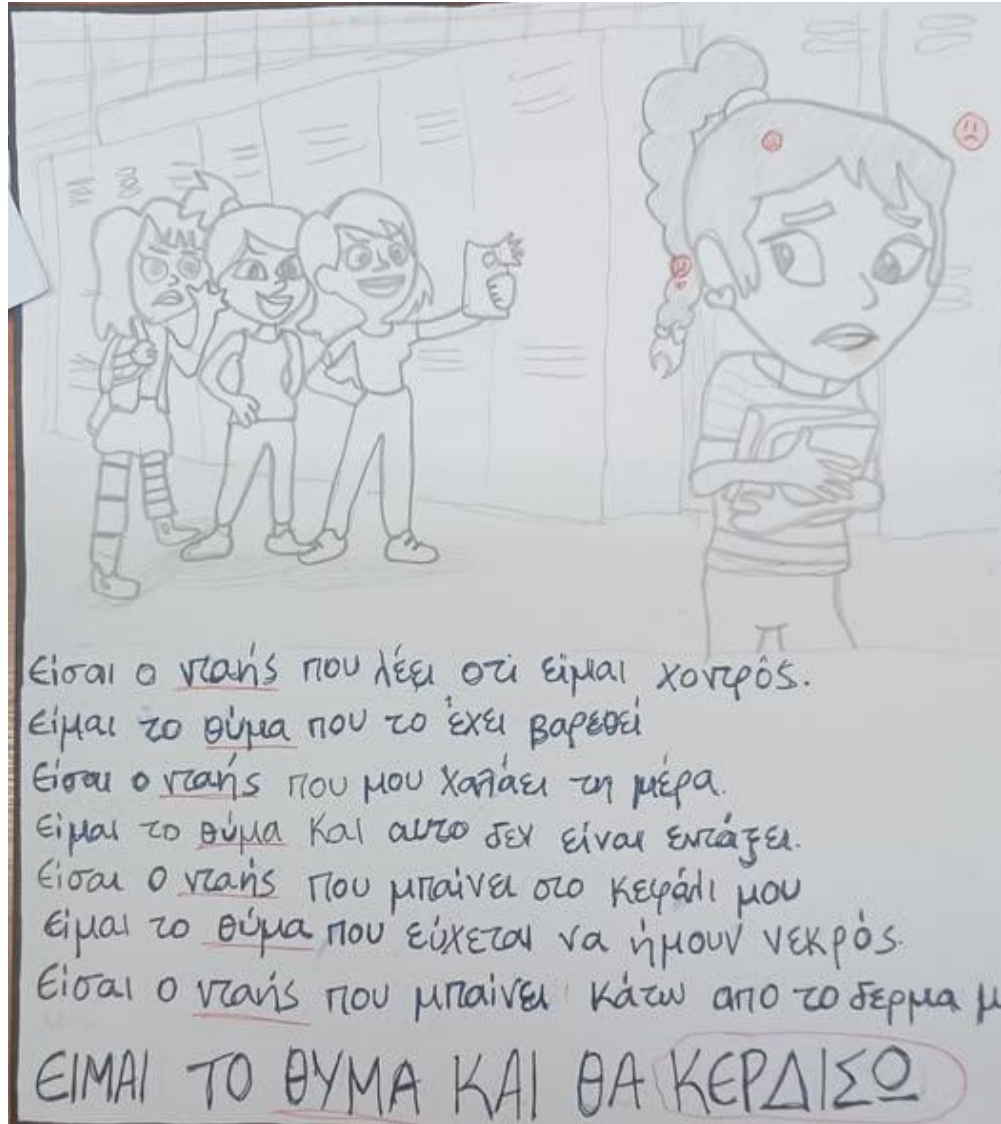
Όμως, είμαι γενικά ευχαριστημένος. Είμαι ο Παύλος και είμαι τυφλός. Φοιτώ σε ένα σχολείο βλεπόντων στην Ελλάδα.

Μιλάμε για τα ανθρώπινα δικαιώματα

(Οι εικόνες που ακολουθούν είναι από δράσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα που έγιναν κατά το 1^ο τετράμηνο στα μαθήματα των εκπαιδευτικών: κυρία Ελένη Μπαμπάνα, κυρία Ευαγγελία Χριστοδούλου)

Σκίτσο της Σάμη Ελ Γουαζάν

Έργο της Νεσρίν Ιμπραχίμ

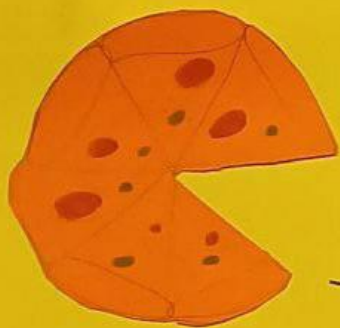
Έργο της Νεφέλης Ευριπώτη, Α3

Έργο της Μαριλένας Πετράκου, Α1

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Σ' έναν κόσμο που συνεχώς αλλάζει και η ζωή του παιδιού μέσα σε αυτόν συχνά να επιδεινώνεται, είναι υποχρέωση μας να μάθουμε και να κατανοήσουμε τα δικαιώματα των παιδιών και να κάνουμε ότι μπορούμε για να τα υλοποιήσουμε.

ΤΡΟΦΗ

ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ

ΣΤΕΓΗ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Νίκος Φ. Γιουσέφ Ν. Νίκος Τ. Γιάννης Π. Χρήστος Χ.

(Νίκος Φύτρος, Γιουσέφ Ναντίρ, Νίκος Τρικαλιώτης, Γιάννης Παπαδόπουλος, Χρήστος Χουλιάρης)

Στη μνήμη της Μαρία
Αποστόλου

Άρθρο (Ουρανία Κονσολάκη, Α4)

Τη Μαρία Αποστόλου την γνωρίζαμε. Την βλέπαμε στην πόλη μας, στη γειτονιά μας, στο εργαστήρι ζωγραφικής. Ξέραμε πως ζωγράφιζε με το στόμα και δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε. Το ίδιο δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε και τον θάνατό της. Για αυτό και σκεφτήκαμε να της αφιερώσουμε το κύριο άρθρο του μήνα Οκτωβρίου, του μήνα που “έφυγε”.

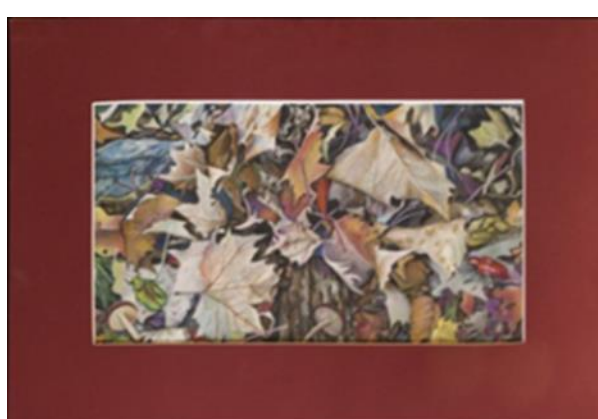

Διαβάσαμε τα όσα γράφτηκαν για αυτή και επιλέξαμε τα βασικά σημεία της ζωής της, κάποιες φράσεις της, σημαντικά έργα της.

Η Μαρία Αποστόλου γεννήθηκε και έζησε στο Λαύριο. Ήταν εκ γενετής τετραπληγική. Ζωγράφιζε από μικρό παιδί. Παρακολούθησε μαθήματα ζωγραφικής με τη φροντίδα της Ένωσης “Ζωγραφική με το στόμα και το πόδι” και από τον Μάρτιο του 1996 υπήρξε μέλος της. Ήταν αισιόδοξη. Αν και στην αρχή πίστευε πως δεν θα μπορούσε να ζωγραφίσει με το στόμα, τελικά τα κατάφερε. Τα έργα της είναι γεμάτα χρώματα. Της άρεσαν τα τοπία και αυτά ζωγράφιζε περισσότερο. Τοπία όμορφα, γαλήνια. Ούτε καν μπορούμε να φανταστούμε τη δύναμη που είχε ως άνθρωπος, αφού κατάφερνε να βλέπει τον κόσμο όμορφο, παρά τα εμπόδια της αναπηρίας της.

Η Μαρία Αποστόλου ζωγράφιζε πολλές από τις χριστουγεννιάτικες κάρτες που στέλνουμε σε συγγενείς μας. Πήρε μέρος σε εκθέσεις ζωγραφικής σε όλη την Ελλάδα. Ήταν λαμπαδηδρόμος των Παραολυμπιακών αγώνων. Υπήρξε πρόεδρος και ιδρύτρια της Ένωσης Εικαστικών Καλλιτεχνών Λαυρεωτικής ΙΡΙΣ. Πάνω από όλα όμως ήταν πρότυπο ζωής.

Κάποιες πολύ σημαντικές για μας φράσεις της: “Η αναπηρία δεν είναι εμπόδιο”, “Ηρωισμός είναι να κάνεις την υπέρβαση. Να ξεπερνάς τις δυνάμεις σου”, “Η Τέχνη είναι Λύτρωση. Λυτρώνει τον άνθρωπο (δημιουργό και θεατή) από τους φόβους του”.

Έργα της Μαρίας Αποστόλου

Συνέντευξη από την Αθηνά Πατέλη για την Μαρία Αποστόλου (Θεοδώρα Τερνιώτη, Α4)

-Ποια ήταν η Μαρία Αποστόλου, κυρία Πατέλη;

Η Μαρία Αποστόλου μικρή που ήταν αρρώστησε και έγινε παραπληγική. Παρ’ όλα αυτά δεν το έβαλε κάτω και έγινε ένας αποφασιστικός και θαρραλέος άνθρωπος, αλλά και ένας δυναμικός χαρακτήρας. Κατά δική της ομολογία αυτό το οφείλει στην τεράστια αγάπη που πήρε από τους γονείς της και ιδιαίτερα απ’ τον πατέρα της. Ο πατέρας της, την έβαζε στο καροτσάκι και μάζευε όλα τα παιδιά της γειτονιάς, όπου κατοικούσαν, να παίξουν

μαζί της. Αποτέλεσμα να μην νιώσει ποτέ μοναξιά και όλα τα παιδιά της γειτονιάς να την θέλουν στο παιχνίδι, με ίσους όρους. Μεγαλώνοντας ήρθε σε επαφή με τη ζωγραφική, μέσω κάποιου φίλου της και την οποία άσκησε με το στόμα.

-Ποια ήταν τα αγαπημένα της θέματα;

Αγαπημένα της θέματα ήταν η φύση (λουλούδια κ.λ.π.) και η αγαπημένη της πόλη, το Λαύριο.

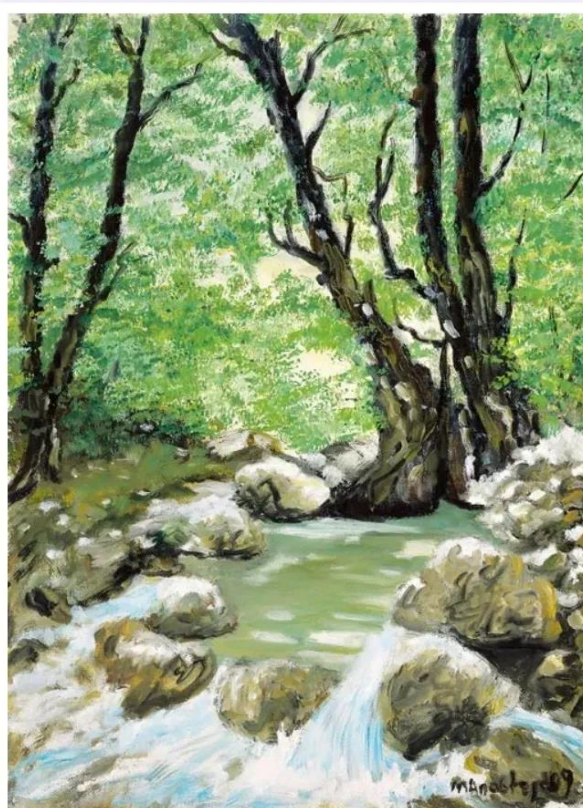
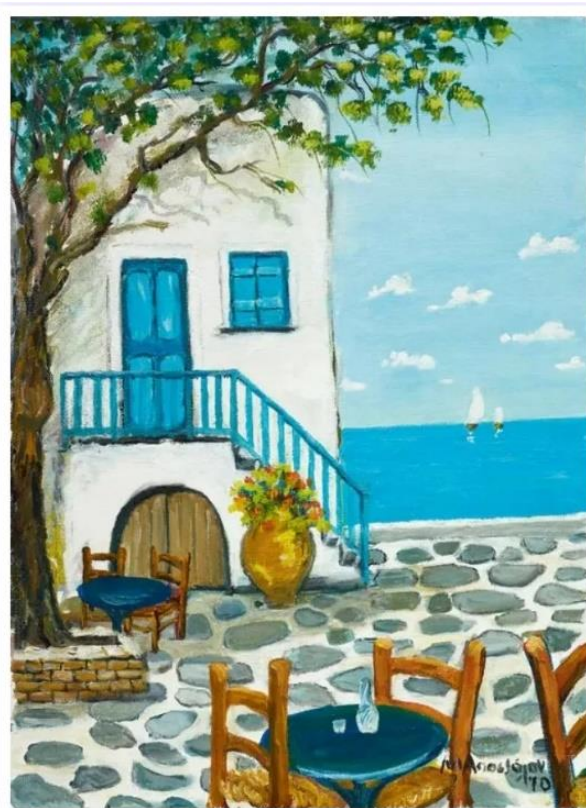
-Γιατί ίδρυσε την Ένωση Εικαστικών Καλλιτεχνών Λαυρεωτικής

Η αγάπη της για την ζωγραφική την έκανε να συστήσει την Ένωση Εικαστικών Καλλιτεχνών Λαυρεωτικής (Ίρις). Με την ίδρυση της Ένωσης η Μαρία απέδειξε τη δυναμικότητα του χαρακτήρα της, την αγάπη της για την πόλη της και τη διάθεση της να προσφέρει στον πολιτισμό. Επίσης είχε μεγάλη αναγνώριση από τα μέλη της Ένωσης και γι' αυτό παρέμεινε πρόεδρος έως τον θάνατο της. Οργάνωσε μαθήματα ζωγραφικής για μικρούς και μεγάλους και καθιέρωνε δύο εκθέσεις, τουλάχιστον τον χρόνο. Επιπλέον, τα μέλη της ήθελε να γνωρίζονται μεταξύ τους και γι' αυτό οργάνωνε εκδρομές και διασκεδάσεις.

-Τι άλλο θα μπορούσατε να μας πείτε για τη Μαρία Αποστόλου;

Ακόμη, μια πάρα πολύ σημαντική πληροφορία ήταν ότι είχε συμμετάσχει στους Παραολυμπιακούς αγώνες συνοδεύοντας την Ολυμπιακή φλόγα.

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η σελίδα της κριτικής

Η μαθήτρια Ελένη Ρούσσου (Β2) παρουσιάζει το Παλιόπαιδο, της Αγγελικής Δαρλάση

Το Παλιόπαιδο της Αγγελικής Δαρλάση είναι ένα βιβλίο που διαβάζεται εύκολα, αλλά έχει δυνατά νοήματα. Το διάβασα μέσα σε ένα απόγευμα, αλλά μου άρεσε τόσο πολύ που είπα να σας το παρουσιάσω. Ήρωας είναι το Παλιόπαιδο ή αλλιώς Φέλιξ. Οι αντίπαλοί του είναι η συμμορία του Τίγρη, αλλά και η φτώχεια. Βοηθός του είναι ο μουσικός με το βιολί. Στην αρχή το κείμενο μας εξηγεί γιατί φώναζαν τον Φέλιξ, Παλιόπαιδο, και μας παρουσιάζει την οικογένειά του. Ο Φέλιξ ζει μόνο με τη μητέρα του και περνούν φτωχικά. Στη συνέχεια μας εξηγεί πώς έμπλεξε με τη συμμορία του Τίγρη και τι έκανε για να γίνει μέλος της. Σημαντική στιγμή ήταν η συνάντηση με τον μουσικό

που έπαιζε βιολί. Η συνάντηση μαζί του άλλαξε τη ζωή. Ο Φέλιξ κατάλαβε πως έχει επιλογές. Χάρη στην επαφή με τη μουσική και τη στάση του μουσικού που τον βοήθησε ο Φέλιξ βρήκε τη δύναμη να φύγει από τη συμμορία του Τίγρη και από Παλιόπαιδο να ξαναγίνει Φέλιξ.

Βασικά σημεία της πλοκής: η φτώχεια, η συμμορία, η κλοπή, η συνάντηση με τον μουσικό, η μουσική.

Το βιβλίο μου έδειξε πως οι άνθρωποι με την καλοσύνη μπορούν να αλλάξουν. Όλοι έχουν μία δεύτερη ευκαιρία. Για αυτό δεν πρέπει να καταδικάζουμε κανέναν. Σας συνιστώ να το διαβάσετε.

Ο μαθητής Παναγιώτης Πετρολιάγκης του Α4 γράφει για την επίσκεψη της τάξης του στην Αρχαία Αγορά.

Επειδή μπορείτε να θέλετε να πάτε στην Αρχαία Αγορά στην Αθήνα, γράφω εδώ την κριτική μου για να ξέρετε τι θα συναντήσετε. Από το Λαύριο θα κάνετε περίπου 1.30 ώρα. Προσέξτε να έχετε εισιτήρια γιατί εμάς δεν μας άφηναν στην αρχή να μπούμε. Κάτι είχε γίνει με τα εισιτήρια, παρόλο που δεν χρειάζεται να πληρώσουμε.

Μέσα στην Αρχαία Αγορά βρίσκεται το Θησείο ή αλλιώς ο ναός του Ηφαίστου. Εκεί πήγαμε πρώτα. Είναι μικρός ναός δωρικού ρυθμού, αλλά σώζεται σε καλή κατάσταση. Πάνω σε αυτό που μας είπαν πως λέγεται ζωφόρος είδαμε έναν καταπράσινο παπαγάλο. Η φωλιά του θα είναι εκεί. Δεν ξέρω πώς βρέθηκε αυτός στον ναό, πάντως αυτό που γράφω είναι αλήθεια. Αν όμως έχει φωλιά εκεί ο παπαγάλος, δεν κινδυνεύει ο ναός; Μετά κατεβήκαμε από το Θησείο και περπατήσαμε στην Αρχαία Αγορά. Η αλήθεια είναι πως αν δεν υπήρχαν οι ταμπέλες και δεν είχαμε και τον χάρτη, δεν θα ξέραμε τι είναι αυτά τα ερείπια. Είχε και αγάλματα στους δρόμους. Πολλά από τα αγάλματα δεν ήταν ολόκληρα. Θα ήθελα να τα έχουν συντηρήσει. Από πάνω ήταν ο βράχος της Ακρόπολης. Ο χώρος της Αγοράς μου φάνηκε τεράστιος. Έχουμε και στο Λαύριο περιοχή που την λένε Αγορά, αλλά είναι πολύ πολύ μικρή. Πάντως αν δεν μας έδειχναν μία εικόνα με το πώς ήταν τα κτίρια την εποχή του Περικλή δεν θα μπορούσα να τα φανταστώ.

Μετά πήγαμε σε ένα μεγάλο κτίριο, τη στοά του Αττάλου, που βρίσκεται το μουσείο της Αρχαίας Αγοράς. Μας έδειξαν τα όστρακα, καθημερινά αντικείμενα και τα παιχνίδια ενός μωρού. Στο Μουσείο υπήρχαν πληροφορίες, όμως είχε πολύ κόσμο και όλα έπρεπε να τα δούμε γρήγορα.

Αν θέλετε να πάτε στην Αρχαία Αγορά, φροντίστε να έχετε πολύ χρόνο. Θα σας αρέσει πολύ ο περίπατος κάτω από την Ακρόπολη και δίπλα στο ποταμάκι που διασχίζει την Αγορά. Θα νομίζετε πως δεν είστε στην Αθήνα.

Εμείς και η επικαιρότητα

Γράφουμε για τα Τέμπη

(Τα κείμενα βασίστηκαν σε ιδέα του Βασίλη Χατζηγιάννου και γράφτηκαν στην τάξη)

Είμαι μητέρα ή πατέρας ενός παιδιού που χάθηκε στο δυστύχημα στα Τέμπη.

Γράφει ο Πρεβενάς Παναγιώτης

«...Αυτό που είναι δύσκολο, αλλά θεωρώ εφικτό είναι η απονομή δικαιοσύνης σε εκατοντάδες οικογένειες που είχαν τη μαύρη μοίρα να χάσουν ένα άτομο που αγαπούσαν-ας μην συμπεριλάβω του φίλους και γνωστούς. Θα θέσω όμως μερικά ερωτήματα. Αν ένα άτομο που αγαπούσατε χανόταν μέσα στις φλόγες του ξυλόλιου, θα απονέματε δικαιοσύνη; Θα δικαιώνατε όσους σήμερα θρηνούν; Ή απλά δεν θα σας ενδιέφερε ούτε τότε; Αλλά ξέρουμε πως αυτό δεν θα συνέβαινε στα δικά σας παιδιά. Πραγματικά, όμως, αν ψάξετε μέσα στην ψυχή σας θα βρείτε έστω ένα ίχνος συμπόνοιας και συμπάραστασης για τον λαό που δήθεν αντιπροσωπεύετε ή η ψυχή σας είναι γεμάτη εγωισμό και ενδιαφέρεστε μόνο για το συμφέρον σας και τους κοντινούς σας ανθρώπους; Ένα πράγμα θα ζητήσω για όλες τις ψυχές που χάθηκαν, για όλα τα άτομα που θρηνούν: ΔΙΚΑΙΩΣΗ».

Γράφει η Τζωρτζινάκη Χριστίνα

«...Δυστυχώς η Δημοκρατία που κάποτε έλαμψε σε αυτή τη χώρα, εξαφανίζεται. Δεν υπάρχει χειρότερο συναίσθημα από το να είσαι μητέρα και να μαθαίνεις μετά από 2 χρόνια ότι το παιδί σου υπέστη βασανιστικό θάνατο όχι από τη σύγκρουση, αλλά από ασφυξία. Δεν έχω καν το κουράγιο να φωνάξω, γιατί ξέρω πως αυτή η μέρα θα με στοιχειώνει για πάντα. Η καρδιά μου σπαράζει κάθε μέρα...διαλύεται όλο και περισσότερο. Σκέφτομαι ότι η ζωή μου δεν έχει νόημα πλέον. Όμως δεν θέλω να φύγω από αυτό τον κόσμο, αν δεν αποδοθεί δικαιοσύνη. Ξυπνάω κάθε μέρα ελπίζοντας να δω ξανά το παιδί μου, να το αγκαλιάσω και να φύγω μαζί του. Θα ήθελα να ήμουν εγώ στη θέση της».

Γράφει η Ειρήνη Σταμπούλογλου

«...Κανείς όμως δεν μπορεί να καταλάβει τον πόνο, την απελπισία, την ελπίδα που νιώθουμε, εμείς οι γονείς. Τη νύχτα εκείνη όταν έφτασα στο Νοσοκομείο και μου απαγόρεψαν να δω το παιδί μου, ένιωσα λες και ο κόσμος είχε τελειώσει για μένα. Η καρδιά μου έσπασε σε χίλια κομμάτια. Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτά που άκουσα και ακόμα δεν μπορώ. Κάθε μέρα ξυπνάω με την ελπίδα όλα αυτά να είναι ένα ψέμα, ένας εφιάλτης. Όμως βαθιά μέσα μου ξέρω πως αυτό δεν θα συμβεί ποτέ...Αλλά εγώ δεν θα σταματήσω να αναζητώ και να λαχταρώ να μάθω την αλήθεια. Τι είχε μέσα το άλλο τρένο, γιατί συνέβη όλο αυτό, ποιος είναι υπεύθυνος, πότε θα τιμωρηθούν οι ένοχοι. Η απελπισία μου, η στενοχώρια, η μιζέρια, ο πόνος και ο θυμός που βιώνω δεν μπορεί να εκφραστεί μονάχα με λόγια.

(...) Το παιδί μου ήταν ένας πραγματικός άγγελος κι ελπίζω να με βλέπει από ψηλά σε μορφή αγγέλου. Αλλά όχι μόνο το δικό μου παιδί. Ελπίζω να είναι καλά εκεί πάνω όλα τα άτομα που χάθηκαν εκείνη τη μέρα».

Γράφει η Ιόλη Φωτιάδη

«...Τα τρένα δεν συντηρήθηκαν ποτέ. Το άλλο τρένο μετέφερε παράνομα χημικά. Όλα αυτά συνέβησαν και αυτοί οι άνθρωποι είναι ελεύθεροι έχοντας πολλά χρήματα στην τσέπη τους. Και δεν είναι μόνο οι νεκροί. Παιδιά, άνθρωποι έμειναν ανάπηροι, άλλοι χαροπάλευαν για να ζήσουν. Μετά από αυτό πώς να ζήσεις στην Ελλάδα, που αυτή τη μέρα, σε αυτό το βαγόνι χάθηκε το μέλλον, χάθηκαν άνθρωποι με ελπίδα και ζωή;»

(Το πανό έφτιαξαν οι μαθήτριες του 15μελούς)

Εμείς και το περιβάλλον

Οι γειτονιές του Λαυρίου.

Γράφει η Παναγιώτα-Νεκταρία Σουλιώτη, Α4.

Νυχτοχώρι

Το Νυχτοχώρι ήταν η παλαιότερη συνοικία του Λαυρίου μετά το Ψαροχώρι του Κυπριανού. Όπως δηλώνει η ονομασία, η συνοικία αυτή κτίστηκε βασικά σε νυχτερινές ώρες γιατί αυτές ήταν οι μόνες ώρες που είχαν στην διάθεσή τους οι εργαζόμενοι.

Σαντοριναίικα

Η συνοικία της Σαντοριναίων εργατών είναι χτισμένη σε ένα λόφο νότια του Κυπριανού. Αυτό είναι το όνομα των πρώτων κατοίκων που ήρθαν από το νησί της Σαντορίνης. Κατοικήθηκε επίσης και από εργαζόμενες οικογένειες από άλλα νησιά των Κυκλάδων. Ονομάστηκε αρχικά Καλύβες για μεγάλο χρονικό διάστημα. Το όνομα Θηραϊκά, το οποίο χρησιμοποιήθηκε για λίγο, δεν επικράτησε. Αποτελεί την πρώτη οργανωμένη εργατική συνοικία ελληνικού πληθυσμού της πόλης.

Κυπριανός

Ο Κυπριανός αποτελεί κομμάτι της ιστορίας της «εργατικής κατοικίας» του 19ου αιώνα. Η συνοικία του Κυπριανού θεωρείται, ότι είναι η «πιο αλώβητη από το μπετόν», σε σχέση με τις υπόλοιπες συνοικίες της πόλης του Λαυρίου, διότι φαίνεται να διατηρεί ένα μεγάλο μέρος της φυσιογνωμίας που είχε κατά τα τέλη του 19ου αιώνα. Οι κατοικίες των μεταλλωρύχων στον Κυπριανό αποτελούν τους πρώτους αμιγείς εργατικούς οικισμούς στην Ελλάδα. Ο οικισμός του Κυπριανού κατασκευάστηκε μερικά χρόνια μετά την ίδρυση της Γαλλικής Εταιρείας.

Ρουμάνικα

Ιστορική συνοικία του Λαυρίου που χτίστηκε τα τέλη του 20ού αιώνα και πήρε το όνομά της από τους Ρουμάνους εργάτες που εγκαταστάθηκαν εκεί. Αυτοί οι εργάτες είχαν έρθει να εργαστούν στα μεταλλεία της περιοχής, τα οποία βρίσκονταν σε πλήρη ανάπτυξη εκείνη την εποχή. Αν και σήμερα δεν κατοικείται μόνο από απογόνους Ρουμάνων μεταναστών, η περιοχή εξακολουθεί να ονομάζεται έτσι ως ανάμνηση της συμβολής στην ανάπτυξη του τόπου.

Σπανιόλικα

Πρόκειται για εργατικό οικισμό, ο οποίος είναι ο πρώτος όχι μόνο του Λαυρίου αλλά και της Ελλάδας, από τον οποίο σώζονται ορισμένες μόνο κατοικίες. Η συνοικία πήρε το όνομά της – το οποίο διατηρείται και σήμερα, φέροντας την εθνική ονομασία «Σπανιόλικα» – από το γεγονός ότι οι πρώτοι που έμεναν εκεί ήταν οι καμινευτές που έφερε από την Καρθαγένη της Ισπανίας ο Illarion Roux το 1865 για να επιληφθούν της ανακαμίνευσης των σκωριών. Δίπλα στις εγκαταστάσεις, λοιπόν της Roux-Serpierti-Fressynent C.E εγκαθίστανται οι Ισπανοί καμινευτές που φέρνει ο εκ Μασσαλίας τραπεζίτης Illarion Roux, ο οποίος διατηρούσε μεταλλουργική εταιρεία ανακαμίνευσης σκωριών της Ρωμαϊκής εποχής.

Νεάπολη

Η Νεάπολη είναι μια από τις νεότερες συνοικίες του Λαυρίου και βρίσκεται στα δυτικά του κέντρου της πόλης. Πρόκειται για μια περιοχή που αναπτύχθηκε κυρίως κατά τον 20ο αιώνα, προκειμένου να καλύψει τις στεγαστικές ανάγκες της πόλης, καθώς η Λαυρεωτική γνώρισε σημαντική οικιστική επέκταση λόγω της βιομηχανικής ανάπτυξης και της λειτουργίας των μεταλλείων.

Άγιος Αντρέας

Η γειτονιά του Αγίου Ανδρέα στο Λαύριο είναι μια από τις παλαιότερες και πιο ιστορικές περιοχές της πόλης. Ο Άγιος Ανδρέας είναι μια γειτονιά που χαρακτηρίζεται από παραδοσιακά σπίτια και ήσυχους δρόμους. Η περιοχή φέρει το όνομα του Αγίου Ανδρέα, καθώς υπάρχει ομώνυμη εκκλησία που λειτουργεί ως κεντρικό σημείο αναφοράς. Είναι ένα σημείο που προσφέρει ηρεμία και γαλήνη, ενώ παραμένει κοντά στο κέντρο του Λαυρίου, επιτρέποντας την εύκολη πρόσβαση στις αγορές, τα καταστήματα και τις πολιτιστικές δραστηριότητες.

Αγία Παρασκευή

Η Αγία Παρασκευή στο Λαύριο είναι μια από τις πιο ήσυχες και γραφικές γειτονιές της πόλης, προσφέροντας έναν συνδυασμό παραδοσιακής και σύγχρονης ζωής. Η γειτονιά αποτελείται από μικρά, παραδοσιακά σπίτια και πολυκατοικίες. Πολλά από αυτά τα κτίρια έχουν διατηρηθεί ή ανακαινιστεί, διατηρώντας την τοπική αρχιτεκτονική. Βρίσκεται κοντά στους κεντρικούς δρόμους του Λαυρίου, διευκολύνοντας τη μετακίνηση προς άλλες γειτονιές και παραλίες. Η περιοχή έχει ιστορία που συνδέεται με την ανάπτυξη του Λαυρίου, κυρίως λόγω των μεταλλείων και της βιομηχανίας. Η Αγία Παρασκευή συνδυάζει στοιχεία της παράδοσης με τη σύγχρονη ζωή, διατηρώντας την πολιτιστική κληρονομιά της.

(Πηγές: 1. Γιώργος Ν. Δερμάτης – ΛΑΥΡΕΙΟ Από τις πηγές αργύρου στα μεταλλεία πολιτισμού, Έκδοση Δήμου Λαυρεωτικής, 2004 2. Ακτινεργία-ΛΑΥΡΙΟ Περιήγηση στην Πόλη, Έκδοση Δήμου Λαυρεωτικής, 2007)

Η σελίδα των αναγνωστών μας

Επειδή είναι το πρώτο μας φύλλο, σας καλούμε να μας στείλετε τις εντυπώσεις σας στη διεύθυνση mail@gym-lavriou.att.sch.gr.

Επίσης, μπορείτε να παρακολουθείτε την ηλεκτρονική μας εφημερίδα <https://blogs.sch.gr/gymlavri/> για να μαθαίνετε τα νέα μας.

Ακολουθείστε μας και στη σελίδα μας στο facebook

Σας ευχαριστούμε!